

στοτε συγκομιδήν. Ἡμοριάρηδες εἴστε καὶ σείς, γι' αὐτὸ δὲ βλέπετε χαῖρι καὶ προκοπῇ.

γυμοριάρικος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἡμοριάρικος Ἡπ. (Μέγα Περιστ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γήμορο, ὅπου καὶ ἡμορο, καὶ τῆς παραγ. καταλ. -ιάρικος.

Ἐπὶ ἀγροῦ ἢ ἀροτριῶντος ζώου, βοός, ἵππου ἢ ἡμιόνου, ὁ διδόμενος εἰς τινὰ μὲ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀποδίδῃ ὁ καλλιεργητὴς εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην μέρος τῆς ἐκάστοτε συγκομιδῆς.

γυμόριασμα τό, ἀμάρτ. γωμόριασμα Πελοπ. (Βερεστ. Μαργέλ. Παιδεμέν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. γημοριάζω, ὅπου καὶ γωμοριάζω.

Ἡ συμφωνία τῆς παραχωρήσεως ἀροτριῶντος ζώου εἰς τινὰ δι' ἀγροτικὰς ἐργασίας ἐπὶ πληρωμῇ εἰς εἶδος, δημητριακὰ ἢ ὄσπρια, ἢ εἰς μετρητά, ἐνθ' ἄν.: Νὰ κἀνης καλὰ τὸ γωμόριασμα μὲ τὸν Ἀρεστείην, μὴν τοῦ δώκης τὸ βόιδι καὶ δὲ σοῦ δώκῃ τὸ γώμορο! (Ἀρεστείη = Ἀριστείδη) Μαργέλ. Δὲν τὰ εἶχανε κανονίσει καλὰ 'ς τὸ γωμόριασμα, καὶ τώρα ὁ σέμπρος δὲν τοῦ δίνει οὔτε τὸ κανονικὸ γώμορο Βερεστ.

γυμοριάτικος ἐπίθ. ἀμάρτ. γυμοριάτικος Πελοπ. (Λεῦκρ.) γεμοριάτικος Πελοπ. (Καστάν. Λεῦκρ. Σαηδόν.) γωμοριάτικος Πελοπ. (Βερεστ. Μαργέλ. Παιδεμέν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γήμορο, ὅπου καὶ τύπ. γήμορο καὶ γέμορο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάρικος.

Ἐπὶ ἀγροῦ, ὁ διδόμενος εἰς τινὰ πρὸς καλλιέργειαν μὲ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀποδίδῃ ὁ καλλιεργητὴς εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην μέρος τῆς ἐκάστοτε συγκομιδῆς ἐνθ' ἄν.: Δὲν ἔναι δικὰ μου τὰ χωράφια, τὰ 'χω πάρει γωμοριάτικα 'πὸ τῇ γιατρῇνα Μαργέλ.

γῆμορο τό, Ἡπ. (Βαβούρ. Λεῖα Τσαμντ.) Θράκ. (Αἶν.) — Α. Βαλαωρ., Ἔργα 3,367 Γ. Βλαχογιάνν., Τὰ παλληκάρ., 71 Ν. Ἀναγνωστόπουλ., Ἀγροτ. Μεταρρύθμ., 46 — Λεξ. Βυζ. Βλαστ., 292 καὶ 296 γῆμορο Πελοπ. (Λεῦκρ. Μάν.) ἡμορο Ἡπ. (Βαβούρ. Λεῖα Πάργ. Πωγωνιαν. Τσαμντ. κ.ά.) Θράκ. (Αἶν.) Ἴονιοι Νῆσ. ἡμορου Ἡπ. (Ἀγναντ. Δωδών. Ζαγόρ. Ἰωάνν. Κούρεντ. Πράμντ.) Θεσσ. Μακεδ. (Γρεβεν. Κατάκλ. Τρικκοκ. Τριφύλλ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Φθιώτ.) γιῶμορο Μεγάρ. Πελοπ. (Αἰγιάλ. Βούρβουρ. Ἡλ. Καλάβρυτ. Λιγούρ. κ.ά.) γιῶμουρου Θεσσ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀράχ. Καλοσκοπ. Παλαιοχ. Παρνασσ. Φθιώτ. Φωκ. Χαιρών. κ.ά.) γιῶμορο Πελοπ. (Κοπαν.) γιῶμουρο Πελοπ. (Τριφυλ.) γιῶμπορο Στερελλ. (Μαλεσ.) γιωβ'ρου Στερελλ. (Λοκρ.) γώμορο Πελοπ. (Βερεστ. Γαργαλ. Γεράκ. Κόκκιν. Κοντογόν. Μαργέλ. Παιδεμέν. κ.ά.) γώμαρο Βιθυν. γέμορο Στερελλ. (Δεσφ.) γέμουρο Κύθηρ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Δημητσ. Ἐρμιόν. Λεῦκρ. Σαηδόν.) γέβορο Πελοπ. (Γορτυν. Δίβρ. Κερπιν. Λάστ.) γέβουρο Πελοπ. (Μάν.) γέμουρε Τσακων. γέμερο Πελοπ. (Ἀναβρ.) γιάμορο Πελοπ. (Λεχαίν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὗς. γημόριον. Οἱ διὰ τοῦ γιω- γω-, γε- ἀρχόμενοι τύπ. ἀπὸ τὸ παράλληλον παρ' Ἡσυχ. οὗς. γεωμόριον.

1) Τὸ ποσὸν τοῦ εισοδήματος εἰς εἶδος, τὸ ὅποιον ἀποδίδεται κατόπιν συμφωνίας ὑπὸ τοῦ καλλιεργητοῦ εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην τοῦ καλλιεργηθέντος ἀγροῦ Βιθυν. Ἡπ. (Ζαγόρ.

Ἰωανν. Πράμντ. Πωγωνιαν.) Θεσσ. Θράκ. (Αἶν.) Ἴονιοι Νῆσ. Κύθηρ. Μέγαρ. Μακεδ. (Γρεβεν. Κατάκλ. Τρικκοκ. Τριφύλλ. κ.ά.) Πελοπ. (Αἰγιάλ. Ἀναβρ. Ἀρκαδ. Βερεστ. Βούρβουρ. Γορτυν. Δίβρ. Ἐρμιόν. Ἡλ. Κερπιν. Καλάβρυτ. Κοπαν. Λάστ. Λεῦκρ. Λεχαίν. Λιγούρ. Μάν. Μαργέλ. Παιδεμέν. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Δεσφ. Καλοσκοπ. Λοκρ. Μαλεσ. Παλαιοχ. Παρνασσ. Φθιώτ. Φωκ. Χαιρών. κ.ά.) Τσακων. κ.ά. — Ν. Ἀναγνωστόπ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βλαστ., ἐνθ' ἄν.: Τὸ δῶκα τὸ χωράφι μὲ γέβορο Δίβρ. Τὸ δῶκε μὲ γώμορο τὸ χωράφι 'ς τὴν Ἀηδονόβουρη Μαργέλ. Ὁ Πάνος τὰ δῶσε ὅλα μὲ γιῶμορο Αἰγιάλ. Φέτου δὲ γαλλιεργάον, θὰ τὰ δώσουν οὐλα τὰ χωράφια μὲ τοῦ γιῶμουρου Παλαιοχ. Νι' ἐδοῦκα τὰ χούρα μὲ τὸ γέμουρε (τοῦ ἔδωσα τὸ χωράφι μου μὲ τὸ γῆμορο) Τσακων. Αὐτὸς ἔσπειρε διὰ κοιλὰ σ'τάρι, κ' ἐμένα μοῦ 'στελε γώμαρο ἓνα κοιλὸ Βιθυν. Ἐδουσα πέντε μ'συνκούβιλα γιῶμουρου (μ'συνκούβιλα, μισοκούβελα = μέτρον χωρητικότητος δέκα ὀκτάδων σίτου) Ἀράχ. Ἀπὶ τὴν ἔρμη τὴν σπορά τ' ἀφεντὸς τὸ ἡμορο, τοῦ βασιλιᾶ τὸ δέκατο, τοῦ δραγάτη, τοῦ ζευγᾶ, κὶ ἂν μείνῃ, νὰ μεράσωμε Ἴονιοι Νῆσ. Δὲ μοῦ 'φίρις τοῦ γιῶμουρου ἀπ' τὰ χ'κκιά (= κουκκιά) Παλαιοχ. Ἡρθι οὐ Νάδους καὶ πῆρι τοῦ ἡμουρου ἀπ' τοῦ χωράφ' του Πράμντ. 'Σ τὸ ἀλώνι δίνεται τὸ ἡμορο 'ς τὸν ἀφέντη Πωγωνιαν. || Ποίημα.

... Ὅσα κὶ ἂν ἀδράξῃ στάχνα
εἶτε μεστὰ εἶτ' ἄμεστα τὰ κόβει γιὰ ν' ἀδράξῃ
διπλὸ τριπλὸ τὸ γῆμορο . . .

(ἐνν. ὁ Χάρος μὲ τὸ δρεπάνι τοῦ θανάτου) Α. Βαλαωρ., ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀντικούκκι, ἀντισπόρι, ἀντίσπορος 1, ἀποκοπὴ 7 β, κανίκι, πάχτο, χωραφιάρικο, χωραφοσκέπαση. β) Οἷον-δήποτε εισοδήμα ἐκ τῆς καλλιέργειας ἀγροῦ, μισθώσεως ἀροτριῶντος ζώου ἢ καὶ ἄλλοθεν Πελοπ. (Βούρβουρ. Μάν. κ.ά.): Ἐβαλε τὸ περιβόλι του ἀνέχερο, ἀλλὰ θὰ μαζοῦνῃ τὸ γέβουρο (ἀνέχερο = ἐνέχυρον) Μάν. Ἐδωκε τὰ πρόβατα ἀπ' 'ς τὸ γέβουρο (δηλ. ἔταν ἄρχισαν νὰ γεννοῦν) αὐτόθ. Πῶς τό 'χεις τὸ βόιδι; — Τὸ 'χω μὲ τὸ γιῶμορο Βούρβουρ. γ) Ποσὸν εἰς εἶδος ἢ εἰς χρῆμα καταβαλλόμενον εἰς τὸ κράτος παρὰ τῶν γεωργῶν διὰ τὴν ὑπ' αὐτῶν ἐνοικίαν ἢ χρῆσιν ἐθνικῶν κτημάτων Ἡπ. (Δωδών. Κούρεντ. Λεῖα Πράμντ.) — Γ. Βλαχογιάνν., ἐνθ' ἄν.: Γιατί δὲν πληρώνετε τὸ γῆμορο 'ς τὸ δασμολόγο; εἶπε ὁ ἀντέπαρχος αὐστηρά Γ. Βλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. 2) Μεταφ., ἢ ἐξ οἰασδὴποτε αἰτίας στενοχωρία ἢ ἀνησυχία Πελοπ. (Μάν.) Μᾶς ἦρθε κὶ ὁ μουνσαφίρης γέβουρο. Συνών. μπελαῖς, πονοκέφαλος, σκοττόβρα, φόρτωμα.

γῆπεδο τό, κοιν. γῆπιδου πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Τὸ ἀρχ. γήπεδον.

Ἐπαίθριος χώρος διευθετημένος δι' ἀθλητικὰς ἀσκήσεις κοιν.: Τὸ γῆπεδο τοῦ Ὀλυμπιακοῦ — τοῦ Παναθηναϊκοῦ κ.τ.τ. Οὐλ' ἢ νεολαία κάθε Κυριακὴ ἀπόγιομα πάει 'ς τὸ γῆπεδο Πελοπ. (Γαργαλ.) Μικροὶ μεγάλοι τώρα πάνε 'ς τὰ γῆπεδα νὰ ἰδοῦνε ποδοσφαιρικὸς ἀγῶνες Ἀθῆν.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. Γῆπεδο Κρήτ. (Κίσ.)

γυραλέος ἐπίθ. λόγ. σύνθηθ. καὶ δημῶδ. Θράκ. (Καλαμ. Μάδυτ. Μυριόφ. Πλατάν. κ.ά.) Ἴων. (Ἐρυθρ.) Πελοπ. (Λάστ. κ.ά.) Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) Σίφν. κ.ά. γυραλέας Στερελλ. (Αἰτωλ.) γεραλέος Ἴων. (Ἐρυθρ. Κρήν. κ.ά.) Κρήτ. (Κίσ. Κυδων. Σέλιν. κ.ά.) Λευκ. Μέγαρ. Μύκ. Πελοπ. (Βούρβουρ. Γαργαλ. Κυνουρ. Λάστ. Μάν. Μαργέλ. Ξεχώρ.

κ.ά.) Σῦρ. — Γ. Ξενοπ., Κακὸς δρόμ., 50 κ.ά. γηραλέους 'Αλόνν. Εὔβ. ('Ακρ. κ.ά.) Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. βορ. ἰδιωμ. γεραλέας Δ. Λουκόπ., Βουνά Κατσαντ., 62.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. γηραλέος. 'Ο τύπ. γηραλέας ἀνalogικ. πρὸς τὸ κοντέας, μουντρέας, χειλέας, ψηλέας κ.τ.τ.

1) 'Ο εὐρισκόμενος εἰς προκεχωρημένην ἡλικίαν ἐνθ' ἄν.: 'Ο γαμπρός - ὁ διευθυντής - ὁ πεθερός εἶναι γηραλέος Σίφν. Μὴ δὲ γοιτᾶς τώρα ποὺ ἔγινε γηραλέος· σὰν ἦτονε νέος, φτερά 'χαν τὰ πόδια του! Πελοπν. (Βούρβουρ.) "Ενας γηραλέος γλεῖ νερό (γλεῖ = ἀντλεῖ) Σῦρ. Κε αὐτὸς οὐ ἀλλουτισ'νός οὐ γηραλέας, ἦθιλι κ'βέντις μὴ μᾶς τὰ πιδιά (ἀλλουτισ'νός = ἄλλης ἐποχῆς, γέρων) Αἰτωλ. "Ενα ἄλλουγον γηραλέας αὐτόθ. 'Εσκότωσεν ὁ καβαλλάρης τὸ γεραλέο (= γέροντα) ἐκ παρχμυθ.) Μύκ. Κοντά της ἑνας γεραλέος κίριος σοβαρός καὶ γλυκὸς Γ. Ξενοπ., ἐνθ' ἄν. || * Ἀσμ.

"Ενας ἀφ' τσὶ φιλόσοφοι, ἀπὸ τσὶ γεραλέοι εἶπανε νὰ χαιρούνταινε ὅπου κι ἂν εἶναι νέοι 'Ιων. ('Ερυθρ.) || Ποίημ.

Κι ἂν θέλετε, κερνᾶτε αὐτὸν τὸν ποιητὴ γιατί 'ναι γεραλέας, νὰ λάβετε εὐχὴ

Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν. β) Παλαιὸς 'Αλόνν. Σκόπ.: Γηραλέους, προν'νός σκουπὸς (ἐνν. ἄσματος). 2) 'Ὡς οὐς. ὑπὸ τὸν τύπ. γεραλέος ὁ, τὸ πτηνὸν Νησσα ἢ ἐλληνική (Anas graeca), τῆς οἰκογ. τῶν Νησιδῶν (Anatidae) ἐνιχ. Συνών. γερροντάκι, γεραντζούλι, ζαμπούρι, ζαρόπαπια, κακανάρι, κολοβούτι, μικροπαππί, μπέχρο, παπιόνι, παπίρι, σαροδέλα, σαροδελίνα.

γηρεάσκω λόγ. ἐνιχ. γ'ράσκω Πόντ. ('Αντρεάντ.)

Τὸ ἀρχ. γηράσκω.

1) Γερων Α1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνιχ. 2) Παλαιῶ Πόντ. ('Αντρεάντ.): Παροιμ. Καινούρ' κοσκίν', μέρ' 'ὰ κρεμάνω σε καὶ σίτᾱ γ'ράσκειται, σαχτάρ' 'ὰ πατῶ ἀπέσ' (καινούριο κόσκινο, ποῦ νὰ σὲ κρεμάσω κι ὅταν παλαιώσης, στάχτη θὰ βάλω μέσα σου. Λέγεται διὰ τὰ παλαιὰ ἀντικείμενα διὰ τὰ ὁποῖα συνήθως ἐπιδεικνύεται ἐλάχιστον ἐνδιαφέρον).

γησόμηλο τό, ἀμάρτ. γησόβ'λου Μακεδ. ('Ελάτ. Κοζ. κ.ά.)

'Εκ τῶν οὐς. γῆ καὶ μῆλο.

1) Εἶδος βολβοφόρου φυτοῦ, με βλαστὸν καὶ βολβὸν ἐδώδιμον 'Ελάτ. 2) Εἶδος κυπείρου, πιθανῶς ἢ Κύπειρος ἢ ἐδώδιμος (Cyperus esculentus), τῆς οἰκογ. τῶν Κυπειριδῶν (Cyperaceae). Τὰ κονδυλώδη ριζώματα τοῦ φυτοῦ τούτου τρώγονται ὡμὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ, ὡς καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Πβ. Θεοφρ., Φυτ. ἱστ. 4,8,14. Συνών. μῆλο τῆς γῆς.

γήταυρος ὁ, Α. Καρκαβίτσ., 'Αρχαιολόγ., 52 καὶ εἰς Ν. 'Εστ. 19 (1935), 84 Π. Βλαστ., 'Αργώ, 61.337 Ν. Πολίτ., Πραδ. 2,958.961 — Λεξ. Βλαστ. 448 Πρω. Δημητρ. 'ἡταυρος "Ηπ. Θεσσ. Ν. Πολίτ., Παραδ. 2,954 'ἡταυρος Πελοπν. ('Αχαῖα) Στερελλ. (Ναύπακτ.) — Ν. Πολίτ., Πραδ. 1,205. 2,954 — Λεξ. Δημητρ.

Τὸ Βυζαντ. γήταυρος.

Μυθικὸν θηρίον τὸ ὁποῖον διατᾶται, κατὰ τὰς παραδόσεις τοῦ λαοῦ, εἰς τοὺς βυθοὺς ποταμῶν, λιμνῶν καὶ ἐλῶν, τὸ ὁποῖον παραμένει ἀθέατον καὶ ἐκβάλλει ἀπ' ἐκεῖ μυκη-

θμοὺς ὡς τοῦ ταύρου ἐνθ' ἄν.: 'Εκεῖ μέσα κατοικεῖ ἕνα φοβερό θηρίο, ὁ 'ἡταυρος Ν. Πολίτ., Παραδ. 1,206 "Ενα βογ-γητὸ γήταυρον ξέφυγε ἀπὸ τὸ στεγνωμένο λάσπηρά του Α. Καρκαβίτσ. εἰς Ν. 'Εστ. ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

'Σ τὸ φρύδι κάθε ξέγυρης καμάρας τροχομάσκαν ἀνασκελᾶδες, γήταυροι, πλανήταροι, γελλοῦδες

Π. Βλαστ. 'Αργώ 61.

'Η λ. καὶ ὡς ἐπών. Α. Βαλαωρ., "Εργα 3,347.

γητεῖα ἡ, Βιθυν. (Νικομήδ. κ.ά.) Θεσσ. (Καλλιπεύκ.Καρυὰ Κρυόβρ. κ.ά.) Θράκ. Καρ. ('Αλικαρνασσ.) 'Ιων. (Σμύρν.) Κέως Κρήτ. (Βιάνν. Μύρθ. Σητ.) Μακεδ. (Βόιον Γιδ. 'Επανωμ. Θεσσαλον. κ.ά.) Ρόδ. Χίος (Βροντ. κ.ά.) — Κ. Παλαμ., Πεντασύλλ. 22, Π. Βλαστ., 'Αργώ 121 — Λεξ. Περίδ. Δημητρ. γητεῖα Κύθηρ. Πελοπν. (Μάν. Μονεμβασ. κ.ά.) γηδεῖα Κάρπ. γηθεῖα Κρήτ. ('Αγιος Γεώργ. 'Ανατολ. 'Εννεῖα Χωρ. Μαλάκ. Μεραμβ. Νεάπ. Πεδιάδ. Σφακ. κ.ά.) Μῆλ. γηδεῖα Κάρπ. Κάσ. γηδεῖα Κύπρ. γηδεῖα Κῶς (Πυλ.) γηθεῖα Κῶς (Καρδάμ. Πυλ. κ.ά.) 'ητεῖα Κύπρ. Προπ. (Πέραμ.) Στερελλ. (Παρνασσ.) 'ηθεῖα Νάξ. ('Απύρανθ.) 'ηδεῖα Κύπρ. 'ητεῖα Κῶς ἀητεῖα Λῆμν. ἀητεῖα Λῆμν. (Πλάκ.) γήτεια Λυκ. (Λιβύσσ.) γήετο τό, Εὔβ. (Αἰδηψ.) "Ηπ. (Πάργ.) Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Μανιάκ. Μαργέλ. Μεσσην. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. Πυλ. κ.ά.) γήτειον Εὔβ. ('Αγία 'Ανν. Στρόπον. κ.ά.) Σάμ. (Κουμαδαρ. Παλαιόκαστρ. κ.ά.) γήτι Ζάκ. — Κ. Πασαγιάνν. εἰς Τέχν. 1,222.

Τὸ Βυζαντ. γητεῖα, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ἀρχ. γοητεῖα. Βλ. 'Ιω. Καλλέρ. εἰς Λεξικογρ. Δελτ. 8 (1958), 22-23.

Μαγικὴ ἐπωδὴ ἢ ἐνέργεια πρὸς θεραπείαν ἢ ἀποτροπὴν κακοῦ τινος, ὡς νόσου, βασκανίας ἢ ἄλλης ἐπηρεῖας ἐνθ' ἄν.: Γιά νὰ γιαιτρεντῇ ἡ ριτζιβίλα, ἡ γηθεῖα πρέπει νὰ γίνῃ τρεῖς φορὲς (ριτζιβίλα = ἡ ἀσθένεια ἐρυσίπελας) Μῆλ. Ξέρω μιὰ 'ηθεῖα καὶ περνᾶ τὸ μάτι Νάξ. ('Απύρανθ.) Οἱ γ'ναῖκας, ἄμα ἀρρώστανι κανεῖς, λέγανι 'ητειές Στερελλ. (Παρνασσ.) Αὐτουνου πιάνει ἡ γητεῖα τοῦ Κύθηρ. Αὐτὴ γητεύγει καὶ πιάνει ᾶ' ἡ γηθεῖα τῆς Κρήτ. ('Αγιος Γεώργ.) Νὰ τοῦ ποῦμε νὰ μᾶσε μάθη κ' ἐμᾶς τὴ γηθεῖα νὰ δῇ γατέχωμε κι ἀχρεῖαστη νὰ 'ναι Κρήτ. (Πεδιάδ.) Τὸ σταυρώνει ἡ κυρούλα, τοῦ λέει καὶ τὸ γήτειο καὶ στερνὰ γιάνει τοῦ παιδιοῦ τὸ μάτι (κυρούλα = γραῖα, μάμμη) Πελοπν. (Μανιάκ.) Τὸ γήτειο δὲν κάνει νὰ τὸ πῆς ἄλλουνοῦ, γιατί δὲ στρέγει Πελοπν. (Μεσσην.) Τῆς τὸν ἐγύριζε τὸν ἀφαλὸ μετὸ ξερβί της τὸ χέρι ὀλοντρόουρα καὶ τ'ς ἔλεγε καὶ τὸ γήτειο Πελοπν. (Παιδεμέν.) Θὰ πιάσῃ τὸ γήτι σὰν ἴσκα Κ. Πασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. 'Η 'ητεῖα του 'ἐν ἐπκίασεν Κύπρ. || Παροιμ. 'Απὸν γητεῖα πύρουμα κι ἀπὸν γαμπρὸ φύλαγμα μὴ καρτιρεῖς (ὁ γαμπρὸς δὲν ἐνδιαφέρεται οὐδόλως διὰ τοὺς συγγενεῖς τῆς συζύγου του) Μακεδ. (Βόιον) || Ποίημ.

'Οἰμέ ἀκροοῦρανα, | θάλασσεσ, κάμποι, γητειές, μαγέματα, | δέματα, θάμπη

Κ. Παλαμ. ἐνθ' ἄν.

Πλέκεις φιλιές κι ἀνιστορεῖς γητειές παραμυθένιες

Π. Βλαστ. ἐνθ' ἄν. Συνών. γήτεμα 1β, μαγικό, μαντολόγημα, μαντολόγι, μαντολογίδι, ξόρκι, ξορκικό, σταύρωμα 2β.

γήτεμα τό, Βιθυν. (Νικομήδ. Παλλαδάρ.) Εὔβ. (Κάρυστ. Κύμ.) "Ηπ. (Κοκκιν. Μαργαρ. κ.ά.) Θράκ. Κρήτ. Κύθν. Κῶς (Καρδάμ. κ.ά.) Μῆλ. Πελοπν. ('Αρχαδ. Οἶν. Φιγαλ. κ.ά.) Ρόδ. Σίφν. Τῆν. Τσακων. (Χαβουτσ.) Χίος (Βροντ.

